

Arrest

**nr. 58 563 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker komt op 4 april 2008 het Rijk binnen en dient op 22 april 2008 een asielaanvraag in. Op 13 januari 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt op 7 mei 2009 bij arrest nr. 27 029 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.2 Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie (bijlage 19ter) in. Op 10 december 2009 wordt verzoeker in bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 18 februari 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) omdat er noch een gezamenlijke vestiging noch een gezinscel voorhanden is. Op 16 juni 2010 wordt het beroep hiertegen bij arrest nr. 44 878 door de Raad verworpen.

1.4 Op 7 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5 Op 30 september 2010 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in (bijlage 19ter).

1.5 Op 10 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt verzoeker op 30 december 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2010 werd ingediend door :

D., V. (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

{..}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds april 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, Nederlands leert en spreekt en werkbereid zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene verwijst naar zijn huwelijk met een Belgische mevrouw. De procureur des konings van Antwerpen stelde vast dat hij niet samenwoont met mevrouw en dat hij een maand na zijn huwelijk reeds de echtelijke woning had verlaten (brief van 03.03.2010 in het administratief dossier van de procureur des konings). Een bijlage 21 (beëindiging van het verblijfsrecht) werd betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De betekening vond plaats op 01.04.2010.

Betrokkene diende op 30.09.2010 een bijlage 19ter in (verzoek om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn meer bepaald ten opzichte van zijn schoonvader). Betrokkene verklaart nergens in zijn aanvraag waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich eventueel tijdelijk naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 in te dienen. Hij maakt trouwens geen melding van deze procedure in een aanvulling 9bis. Hij verwijst enkel algemeen naar artikel 8 van het EVRM en toont niet aan dat een eventuele tijdelijke scheiding een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zou impliceren.

Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.05.2009 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden hem geweigerd. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)..”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

2.1.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat hij al verschillende jaren in België verblijft en dat hij zeer recent familiehereniging heeft aangevraagd maar hieromtrent nog geen antwoord heeft gekregen. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd omtrent dit verzoek tot familiehereniging. Verzoeker meent dat ook dat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar zijn situatie en voert een theoretisch betoog over de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het verblijf in België sinds 2008, de integratie, de kennis van het Nederlands en werkbereidheid niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Inzake het huwelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet meer samenwoont en zijn verblijf beëindigd werd, dat verzoeker niet aantoont dat het verzoek tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van zijn schoonvader hem verhindert zich tijdelijk naar het buitenland te begeven, dat hij geen melding maakt van deze procedure in een aanvulling en dat hij enkel in het algemeen artikel 8 EVRM aanvoert. Tenslotte wordt gesteld dat zijn asielpcedure negatief werd afgesloten en niet onredelijk lang heeft geduurd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat niet gemotiveerd wordt omtrent haar aanvraag familiehereniging, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

- het centrum van zijn belangen ligt in België nu hij zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven; hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM;
- hij heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is werkbereid en gehuwd met een Belgische vrouw;
- perfecte integratie.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geantwoord wordt op alle door verzoeker aangevoerde elementen. Waar verzoeker meent dat niet gemotiveerd werd omtrent zijn aanvraag familiehereniging, blijkt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing stelt: *"Betrokkene diende op 30.09.2010 een bijlage 19ter in (verzoek om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn meer bepaald ten opzichte van zijn schoonvader). Betrokkene verklaart nergens in zijn aanvraag waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich eventueel tijdelijk naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 in te dienen. Hij maakt trouwens geen melding van deze procedure in een aanvulling 9bis. Hij verwijst enkel algemeen naar artikel 8 van het EVRM en toont niet aan dat een eventuele tijdelijke scheiding een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zou impliceren."* Derhalve kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, met name de recente aanvraag tot gezinshereniging. Immers heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dit element in overweging genomen doch binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die hij ter zake bezit omstandig gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die toelaat dat verzoeker zijn aanvraag in België kan indienen.

Waar verzoeker meent dat hij diende gehoord te worden wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vereist. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid had om zijn standpunt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uiteen te zetten. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid omstandig gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verzoeker verhinderen zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig genomen.

Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER